

Legea privind parteneriatul civil

Expunere de motive

Parteneriatul civil este un contract încheiat în fața unui notar public, fără nici un fel de discriminare, între două persoane adulte care consimt să conviețuiască în baza afecțiunii, respectului și sprijinului reciproc și a egalității în drepturi.

Cunoscut și sub numele de coabitare sau uniune consensuală, parteneriatul civil a premers căsătoriei din perspectiva dreptului civil, reprezentând, în același timp, o alternativă la aceasta. Atât dreptul roman cât și jus valachicus îl includ ca formă de conviețuire de tip legal între două persoane.

De asemenea, legislația română în vigoare cuprinde trimiteri la instituția parteneriatului în *OUG 102/2005 republicată în 2011 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene*, apărută în Monitorul Oficial, Partea I nr. 774 din 2 noiembrie 2011: “partener – persoana care conviețuiește cu cetățeanul Uniunii Europene, dacă parteneriatul este înregistrat conform legii din statul membru de origine ori de proveniență sau, în cazul în care parteneriatul nu este înregistrat, relația de conviețuire poate fi dovedită” (Cap.I, Art.2, par.7).

Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului European din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității include partenerii ce formează parteneriatul civil printre membrii familiei în Art. 2,(1), (b): “membrii familiei” înseamnă soțul/soția, persoana care conviețuiește cu victima, fiind angajată într-o relație intimă și gospodărind împreună cu aceasta de o manieră stabilă și continuă (...).”

Recunoașterea acestor familii în afara sferei căsătoriei este o reflectare și o transpunere în plan legislativ a evoluției societății, a normelor și valorilor actuale din perspectiva egalității în drepturi și a nediscriminării. Realitatea din societatea românească contemporană reflectă coexistența tipurilor de familii în forme diverse, de tipul cuplurilor ce decid să coabiteze în

afara căsătoriei sau nu pot să se căsătorească și a cuplurilor formate în comunități etnice tradiționale în baza respectării unor reguli cutumiare.¹

La recensământul din 2002, 828.000 de persoane au declarat că trăiesc în „uniune consensuală” (3,9% din populație), iar sondajele mai recente arată o creștere de până la 5,7% în 2008. Acest trend este din punct de vedere unul crescător, reflectând o mai diversitate a relațiilor de cuplu, în concordanță cu evoluția realităților și mentalităților din întreaga lume democratică. Obligația statului român este de a oferi protecție egală în fața legii tuturor acestor forme de conviețuire familială așa cum o face începând cu 1989, și în diverse forme, cvasi-majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene și a democrațiilor consolidate de pe continentul nostru.

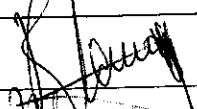
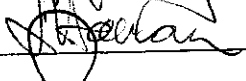

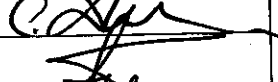

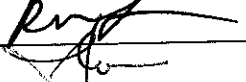
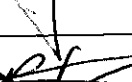

În 1989, Danemarca a reglementat pentru prima dată în lume parteneriatul înregistrat. Măsuri similare au fost luate apoi în Norvegia (1993), Suedia (1995), Islanda (1996), și Finlanda (2002). În 1998, Belgia prevede intaurarea coabitării legale. În 1999, Franța a introdus Pactul civil de solidaritate. Germania a creat Lebenspartnerschaft (parteneriatul de viață) în 2001; Luxemburg a introdus uniunea civică în 2004, iar Slovenia a stabilit parteneriatul înregistrat în 2005. Elveția a creat parteneriatul înregistrat care a fost votat prin referendum în 2005. Marea Britanie a recunoscut prin lege parteneriatul civil în 2005. Alte state Europene au adoptat reglementări privind coabitarea și parteneriatul înregistrat sau neînregistrat. Olanda recunoaște prin lege coabitarea înregistrată din 1979, iar parteneriatul înregistrat din 1999. Croația recunoaște parteneriatul înregistrat din 2006 – acesta include obligații comune de susținere și întreținere, dreptul la succesiune, dreptul de preluare a contractului de închirire, taxarea comună. În 2007, a fost modificat și Codul Civil al Ungariei în vederea adoptării parteneriatului înregistrat.

Această propunere legislativă nu implică direct resurse financiare suplimentare de la bugetul de stat, cheltuielile aferente putând fi acoperite prin taxele de înregistrare și cele de notificare a relației de parteneriat civil. Legea va reprezenta un progres notabil în materia respectării drepturilor omului din România pentru cuplurile care decid să-și organizeze astfel viața de familie.

ÎN NUMELE ÎNȚĂTORILOR
REMUS CERNEA - DEPUTAT PARTIDUL VERDE

¹ A se vedea decizia Curții Europene a Drepturilor omului în cazul Muñoz Díaz c. Spaniei (2009) în care Curtea a constatat o încălcare a articolului 14 din Convenție împreună cu articolul 1 din Protocolul adițional 1 pornind de la nerecunoașterea totalității drepturilor ce decurgeau din contactarea unei căsătorii cutumiare rome.

Inițiatori ai Legii privind parteneriatul civil

Nr.	Nume	Partid	Semnătură
1	CERNEA REMUS FLORINEL	PARTIDUL VERDE	
2	Hocșca Liviu	PSD	
3	MALTA LACRE MARCOS	PSD	
4	DUMITRACHEI CRISTINA	PSD	
5	MARIAN I. CRISTIANE	IMS	
6	ROTARU RĂZVAN	PC	
7	SCHEAU Ion	IND	
8	Tondase Razvan	IND	
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			